

ceret, dels på grund af, at beløbene er større for den enkelte pensionist, dels fordi der er tale om et langt mindre udsnit af skatteydere. Løsning af de overenskomstsattes særpensioner bør derfor søges samordnet med aftrapningen af indkomstskatten og ophævelsen af den af firkloveret og Socialdemokratiet i 1983 gennemførte særbeskatning af selypensionister (den såkaldte realrenteafgift).

8. Ifølge lovforslaget udbetales folkepensionen *uden forudgående ansøgning* herom. Mennesker skal ikke af lovgiveren pestilleres med ét eneste stykke papir mere end absolut strengt nødvendigt.

9. I lovforslaget er ikke medtaget nogen paragraf om *ophævelse af ældre lovgivning*. En sådan bør udformes som ændringsforslag under behandlingen i Folketinget, hvis denne tilsiger, at der er et flertal for endelig at gennemføre Fremskridtspartiets her foreliggende klare og enkle forslag om forbedret og ensartet folkepension. Foretrækkes en særlig lov om ophævelse eller ændring af de regler, der bliver overflødige eller må ændres, medvirker Fremskridtspartiet naturligvis også gerne hertil.

Forholdene stiller sig helt forskelligt for folkepensionister og andre som for eksempel invalidepensionister. Man bør derfor, som tilfældet var i tiden fra 1965 og frem til 1. oktober 1984 (senest lovekendtgørelse nr. 436 af 9. september 1983), have en særlig folkepensionslov og ikke sammenkrive reglerne med helt andre områder, som tilfældet er i den nuværende lov nr. 217 af 16. maj 1984 om social pension.

10. Det er vigtigt, at folkepensionsforhøjelser kommer de nulevende ældre til gavn, og at de *straks finansieres over de løbende skatter*.

Det er særdeles katastrofalt, at gammelparterne i stedet spiller på den almindeligt udbredte misforståelse, at folks pensionsindbetalinger til en fond eller pensionskasse kan finansiere deres senere forbrug som pensionister. Det er kun bogholderimæssigt, på papiret, det forholder sig sådan. Den økonomiske virkelighed er, at pensionisternes forbrug må dækkes løbende ud af de erhvervsaktives produktion og indkomster. Og når der ikke er ligevægt mellem ind- og udbetalinger til pensionsfondene, må gabet dækkes med skatteforhøjelser eller forhøjelser af pensionsbidragene for de erhvervsaktive borgere. Ellers vil inflationen begynde at stige, fordi der ikke bliver produktionsmæssig dækning for pensionisternes forbrug.

For at skære det ud i pap: til fordeling mellem de 5,1 million danskere i 1988 er alene, hvad disse danskere producerer i 1988 plus/minus, hvad de låner/tilbagebetaler i/til udlandet.

At forhøje folkepensionen vil sige, at de over 66-årige får adgang til at forbruge mere af denne kage. Derfor får de under 66-årige mindre. Selve kagens størrelse vokser jo ikke, snarere tværtimod.

Hvis man virkelig kunne forøge de 5,1 million danskeres forbrug ved at bruge de penge, som ifølge bogholderiet skulle være i den sociale pensionsfond, behøvede man ikke at gå via den. Så kunne staten lige så godt bruge sit monopol på at udstede pengesedler til at hive sig selv op ved hårene og give til folkepensionisterne uden at nedsætte de yngre aldersklassers forbrug. Men den slags Tribintryllerier duer bare ikke i det virkelige liv. Priser vil stige, hvis der slippes flere penge løs fra den sociale pensionsfond, seddelpressen eller andre kilder til at konkurrere om at købe den samme (eller endog en noget mindre) produktion.

Sådan er de uomtvistelige barske kendsgerninger. Det tjener intet fornuftigt formål at virkelighedsflygte fra dem og fornægte realiteterne, således som det gøres af de mennesker, der hævder, at Folketinget kan forhøje pensionerne ved at bruge af den sociale pensionsfond.

11. Gammelliberalister påstår, at folk i deres erhvervsaktive alder bør spare op til alderdommen individuelt og/eller over forsikringer. De, som ikke har gjort det, må selv tage skade for hjemgæld. At forsørge ældre mennesker en bloc kan ikke være nogen pligt for skatteyderne.

Et sådant synspunkt kan diskuteres i samfund, hvor staten ikke udplyndrer folk i deres aktive indtjeningsår. De fleste, som er født i Danmark i dette århundrede, har imidlertid haft små faktiske muligheder for selv at ordne deres pensionsforhold rimeligt, fordi de har måttet aflevere så store midler til de offentlige kasser. Derfor er det nødvendigt, at disse kasser også betaler dem en så rigelig pension, som det er økonomisk forsvarligt, i deres ældre år.

Dette må ikke forveksles med, at de, som nu er over 67 år, i vidt omfang selv har indbetalt skat til dækning af folkepensionen. *Skattebetalinger kan ikke ligestilles med forsikringspræmier*. Hvis folk dør som 65-årige, får de jo ikke én øre i folkepension eller noget kapitaliseret beløb indbetalt til dødsboet. Barnløse betaler til skoler. Folk, der ikke betaler skat, får fuld folkepension, og bliver de 114 år gamle, er det endda meget, de får i folkepension. Disse banale eksempler, der kan suppleres ad libitum, viser, at betragtningen om, at man skal tildeles folkepension efter, hvorvidt man har betalt skat, kun fører ud på afveje.

Folkepension er ikke nogen folkeforsikring.